

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การค้นคว้าแบบอิสระเรื่อง การใช้กิจกรรมการเรียนรู้ทางภาษาศาสตร์เพื่อฝึกออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนปกากะญอ โรงเรียนบ้านขุนแม่่นาย อำเภอแม่แจ่ม จังหวัดเชียงใหม่ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกดมาตราแม่ กบ กม กค กน ของนักเรียนโรงเรียนบ้านขุนแม่่นายช่วงชั้นที่ 1 ปีการศึกษา 2550 ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ทางภาษาศาสตร์ ประชากรที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ นักเรียนโรงเรียนบ้านขุนแม่่นายที่ศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 30 คนเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ แผนการจัดกิจกรรมการฝึกออกเสียงคำที่มีตัวสะกดมาตราแม่ กบ กม กค กน โดยวิธีทางภาษาศาสตร์และแบบทดสอบการออกเสียงคำที่มีตัวสะกดมาตราแม่ กบ กม กค กน รวบรวมข้อมูลด้วยแบบทดสอบการออกเสียงคำที่มีตัวสะกดมาตราแม่ กบ กม กค กน วิเคราะห์ข้อมูลโดยนำคะแนนการทดสอบก่อนและหลังการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ทางภาษาศาสตร์มาหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD.) และทดสอบค่าที่

สรุปผลการศึกษา

จากการศึกษาการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ทางภาษาศาสตร์เพื่อฝึกออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนปกากะญอ โรงเรียนบ้านขุนแม่่นาย อำเภอแม่แจ่ม จังหวัดเชียงใหม่ สรุปผลการศึกษา ได้คือ ผลจากการใช้กิจกรรมการออกเสียงคำที่มีตัวสะกดมาตราแม่ กบ กม กค กน ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ทางภาษาศาสตร์เพื่อฝึกออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนปกากะญอ โรงเรียนบ้านขุนแม่่นาย อำเภอแม่แจ่ม จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า คะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ทางภาษาศาสตร์ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

การศึกษาครั้งนี้สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

จากการพิจารณาค่าเฉลี่ยผลของคะแนนจากการใช้กิจกรรมการออกเสียงคำที่มีตัวสะกดมาตราแม่ กบ กม กค กน ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ทางภาษาศาสตร์เพื่อฝึกออกเสียงคำที่มีตัวสะกด สำหรับนักเรียนปกากะญอ พบว่า คะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ทางภาษาศาสตร์ มีความแตกต่างกัน

ผลการศึกษาดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า การใช้กิจกรรมการเรียนรู้ทางภาษาศาสตร์สามารถช่วยฝึกให้นักเรียนที่มีปัญหาในเรื่องของการออกเสียงที่ผิดได้ เนื่องจากสามารถรับรู้ถึงหลักในการออกเสียงแต่ละเสียงให้ถูกต้อง และเมื่อได้ฝึกออกเสียงปากเปล่าอย่างถูกวิธีซ้ำๆ กันหลายครั้งก็จะเกิดทักษะสามารถออกเสียงได้ถูกต้องคล่องปาก ดังที่ จรัลวิไล จรูญโรจน์ (2548: 8-10) ได้กล่าวว่า เมื่อนักเรียนภาษาที่สองออกเสียงผิดเราสามารถบอกได้ว่าเขาควรบังคับอวัยวะในช่องปากของเขายังไงจึงจะได้เสียงที่ถูกต้อง วิธีนี้ทำให้การแก้ไขการออกเสียงเป็นไปได้รวดเร็วกว่าการฝึกฝนแต่เพียงอย่างเดียว

กิจกรรมการเรียนรู้ทางภาษาศาสตร์ที่ผู้ศึกษานำมาฝึกให้กับนักเรียนนักเรียนชาวเขาเผ่าปกากะญอนี้เป็นกิจกรรมที่เน้นในเรื่องการฝึกออกเสียงโดยให้นักเรียนได้เห็นตำแหน่งที่เกิดเสียง วิธีนี้นักเรียนจะใช้ แผนผังการออกเสียง(Phonetic chart) ร่วมกับกระจกเงา เพื่อจะได้เห็นฐานกรณ์ต่างๆ และฝึกทำได้ถูกต้อง กิจกรรมต่างๆที่นำมาฝึกจึงเป็นกิจกรรมที่เน้นความสนใจและความท้าทายให้นักเรียนได้เห็น ได้ฟังและได้ฝึกปฏิบัติมากขึ้น นอกจากนี้คำที่นำมาฝึกยังเป็นคำที่นักเรียนรู้จักความหมายง่ายต่อการฝึกออกเสียงเพราะถ้านำคำที่นักเรียนไม่รู้จักความหมายมาฝึกแล้วอาจทำให้นักเรียนมีความรู้สึกกลัวไม่กล้าออกเสียงและเกิดความเบื่อหน่ายในกิจกรรมได้ ประสงค์ ราชณสุข (2547: 308-310) ได้กล่าวถึงจิตวิทยาการสอนภาษาที่สองที่จะนำมาจัดกิจกรรมสำหรับการเรียนรู้ภาษาที่สอง ไว้ว่า การเรียนรู้ภาษาใดก็ตามมีลักษณะเหมือนกัน คือ เรียนรู้จากการได้ยิน ได้ฟังในชีวิตประจำวัน การสอนภาษา ถ้าจะได้ผลดีจึงควรฝึกซ้ำๆ (drill and repetition) เพื่อให้เกิดทักษะและใช้ไสตทิสานุปรกณ์เข้าช่วยจึงจะได้ผลดี และควรเริ่มฝึกการออกเสียงเป็นอันดับแรกต่อจากนั้นจึงค่อยสอนหลักไวยากรณ์และโครงสร้างของภาษา ในการจัดกิจกรรมการฝึกออกเสียงของนักเรียนปกากะญอผู้ศึกษาจึงนำคำที่มีตัวสะกดที่นักเรียนสามารถเรียนรู้ในการออกเสียงจากฐานกรณ์ได้ง่ายมาฝึกก่อนเป็นลำดับแรก นั่นคือการฝึกออกเสียงคำที่อยู่ในมาตราแม่กบ กม เนื่องจากการฝึกออกเสียงคำที่เกิดจากริมฝีปากบนและล่างมาชิดกันซึ่งนักเรียนสามารถเห็นได้ชัดและฝึกได้ง่าย ทำให้นักเรียนเกิดกำลังใจที่จะ

ฝึกฝนและร่วมกิจกรรมการฝึกต่อไปได้ สอดคล้องกับพิณทิพย์ ทวยเจริญ (2547: 231-236) กล่าวว่า ฐานกรณ์ที่นักเรียนพัฒนาได้ก่อนและง่ายคือฐานกรณ์ริมฝีปาก ลำดับการฝึกจึงเริ่มจาก ฐานกรณ์ริมฝีปากก่อนฐานกรณ์อื่น

ในระยะแรกของการฝึกนักเรียนไม่กล้าส่งกระຈະເຈນเนื่องจากไม่ค่อยได้ใช้กระຈະເຈນ เมื่อต้องใช้กระຈະເຈນส่งดูภาพปากตนเองจึงเกิดความอายขึ้น ผู้ศึกษาจึงให้นักเรียนสร้างความคุ้นเคยกับการใช้กระຈະເຈນก่อน เมื่อนักเรียนคุ้นกับการใช้กระຈະເຈນส่งดูตนเองแล้วผู้ศึกษาจึงเริ่มการฝึก ในการเริ่มฝึกแผนที่ 1 นักเรียนอาจยังไม่เข้าใจขั้นตอนในการฝึกแต่ละกิจกรรม ผู้ศึกษาจึงอธิบายและฝึกอย่างช้าๆ โดยเพิ่มเวลาในการฝึกของแผนการจัดกิจกรรมที่ 1 ให้มากขึ้น ทำให้นักเรียนเข้าใจและเมื่อฝึกตามแผนการจัดกิจกรรมแผนต่อไปสามารถใช้เวลาในการฝึกตามที่กำหนดไว้ได้ สำหรับระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผู้ศึกษาแยกฝึกจากชั้นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เนื่องจากนักเรียนยังไม่เข้าใจวิธีการของการเลือกตอบลงในกระดาษคำตอบที่เตรียมไว้ ในขั้นฝึกฟังและแยกเสียง ดังนั้นผู้ศึกษาจึงให้นักเรียนตอบพร้อมกันแทนการเลือกตอบในกระดาษคำตอบ ขั้นการฝึกเสียงนักเรียนจะได้ฝึกกับวิทยากรในห้องเรียนแล้ว ผู้ศึกษาให้นักเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจนอาสาเป็นผู้ฝึกให้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ทำให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความกล้าในการออกเสียงมากยิ่งขึ้นและนักเรียนที่มาร่วมฝึกเกิดความภาคภูมิใจที่สามารถฝึกให้รุ่นน้องออกเสียงคำที่ถูกต้องได้ทำให้นักเรียนสนุกกับกิจกรรมที่ฝึกมากยิ่งขึ้นและมีความกระตือรือร้น สนใจให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมต่างๆ เป็นอย่างดี และสังเกตได้ว่า นักเรียนผู้ชายสามารถที่จะฝึกออกเสียงคำที่มีตัวสะกดตามมาตราต่างๆ ของแต่ละแผนได้เร็วกว่านักเรียนผู้หญิง ที่เป็นเช่นนี้เพราะนักเรียนผู้ชายมีความกล้าในการแสดงออกมากกว่านักเรียนผู้หญิง

จากการฝึกนักเรียนเรียนรู้วิธีการออกเสียงคำในมาตราตัวสะกดต่างๆ ได้ แต่ความสามารถในการอ่านคำที่มีตัวสะกดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีน้อย คำบางคำจึงอ่านไม่ได้ ในขณะที่ฝึกออกเสียงคำ นักเรียนดูปากของผู้ฝึกและออกเสียงตามผู้ฝึกได้ถูกต้อง เมื่อต้องฝึกออกเสียงระดับกลุ่มคำ หรือประโยคที่มีคำต่างมาตราตัวสะกด นักเรียนจะออกเสียงไม่ถูกครบทุกคำ เช่น ออกเสียงคำ สนาม และ เล่น ถูก ถ้านำสองคำนี้มาประสมกันให้เป็นกลุ่มคำหรือประโยค เช่น เล่นที่สนาม นักเรียนบางคนก็จะออกเสียงว่า เล่นที่สนาม หรือ เล่นที่สนาม เป็นต้น ส่วนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ออกเสียงได้ถูกต้อง

ทั้งคำที่อยู่ในมาตราตัวสะกดเดียวกันและคำที่อยู่ต่างมาตราตัวสะกด เหตุที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สามารถอ่านคำเหล่านั้นได้ และเมื่อรู้หลักหรือวิธีการออกเสียงจึงออกเสียงได้ถูกต้อง จะออกเสียงอย่างซ้ำๆ ด้วยความระมัดระวัง ผู้ศึกษาจึงทราบว่าในการฝึกออกเสียงกับนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ควรมีการฝึกออกเสียงระดับคำให้มากๆ และคล่องก่อนที่จะฝึกในระดับกลุ่มคำ และประโยคต่อไป

ในขั้นการฝึกฟังและแยกเสียงของแต่ละแผนการจัดกิจกรรมมีเกมของการฝึกฟังและแยกเสียงที่ซ้ำๆ กันเพื่อให้ให้นักเรียนเกิดความคล่องแคล่วในการฝึกและจะได้ไม่ต้องสับสนกับวิธีการของกิจกรรมที่หลากหลายจนเกินไป นิสา ศักดิ์เดชยนต์ (2526: 102) ได้เสนอแนะการดำเนินการในการฝึกพูดของนักเรียนไว้ว่า การเรียนภาษาเป็นการเปลี่ยนพฤติกรรม การเปลี่ยนนั้นต้องเกิดจากการทำซ้ำๆ จนเป็นนิสัย

นอกจากนี้ในขณะที่ฝึกนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เรียนรู้การออกเสียง ได้เร็วกว่านักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เรียนรู้ได้เร็วกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เหตุที่เป็นเช่นนี้ เนื่องจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีความพร้อมในเรื่องการเรียนรู้และการรับรู้ได้ดีซึ่งเป็นไปตามพัฒนาการด้านการรับรู้และเข้าใจภาษาและวุฒิภาวะของสมองรวมทั้งประสบการณ์ที่ได้มีการใช้ภาษาไทยมาตรฐานในการพูดคุยสนทนากับครูมากกว่านักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ทำให้การฝึกทักษะในการออกเสียงเป็นไปได้ด้วยดีทั้งในการฝึกระดับคำ ระดับกลุ่มคำ และระดับประโยค

การใช้กิจกรรมการเรียนรู้ทางภาษาศาสตร์โดยเฉพาะการเรียนรู้เรื่องตำแหน่งที่เกิดของเสียงจึงเป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยแก้ปัญหาการออกเสียงภาษามาตรฐานของนักเรียนให้ถูกต้องได้ ผลดีที่ตามมาคือเมื่อนักเรียนออกเสียงถูกต้องก็มักจะเขียนถูกต้องด้วย และที่สำคัญคือ ครูควรเอาใจใส่แก้ไขอย่างจริงจังการฝึกต้องฝึกอย่างถูกวิธี ครูต้องเป็นแบบอย่างที่ดีในเรื่องการใช้ภาษาให้นักเรียนเห็นอยู่เสมอ เพื่อให้นักเรียนจะได้เกิดทักษะที่ถูกต้อง

ความสามารถในการประยุกต์ใช้ความรู้ทางภาษาศาสตร์ในการเรียนการสอนภาษาจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับครูสอนภาษา ซึ่งจะช่วยให้สอนภาษาได้เข้าใจง่ายขึ้น มีหลักเกณฑ์และคำอธิบายที่ชัดเจน ปฏิบัติได้ ทั้งยังเป็นแนวทางให้สามารถแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้ภาษาของนักเรียนได้เป็นอย่างดีต่อไป

ข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษา ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอนเพื่อการนำไปใช้

- 1.1 ก่อนปฏิบัติกิจกรรม ควรสร้างความตระหนักและความจำเป็นในการฝึกออกเสียงคำที่เป็นปัญหาให้กับนักเรียนก่อน
- 1.2 การฝึกในกิจกรรมแผนที่ 1 ควรใช้เวลาในการทำความเข้าใจวิธีการฝึกกับนักเรียนให้มากเนื่องจากนักเรียนยังไม่คุ้นเคยกับวิธีการต่าง ๆ ในแต่ละกิจกรรม แต่กิจกรรมในแผนที่ต่อไปก็จะใช้เวลาตามที่กำหนดไว้ได้
- 1.3 ขั้นตอนการบริหารปากและลิ้น ครูอาจให้นักเรียนฝึกออกเสียงที่ริมฝีปาก เช่น การฝึกออกเสียงเบอะ เมอะ หรือ การฝึกยกลิ้นและปุ่มเหงือกด้านบนหลังฟันหน้า โดยการออกเสียง เดอะ เนอะ
- 1.4 กิจกรรมขั้นฝึกฟังและแยกเสียง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ยังไม่สามารถเลือกตอบลงในกระดาษคำตอบได้ ควรใช้วิธีการให้ตอบพร้อมกันหรือเลือกตอบเป็นรายบุคคลได้
- 1.5 กิจกรรมขั้นฝึกเสียง ควรให้นักเรียนที่ออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจนจับคู่ฝึกกับนักเรียนที่ยังฝึกออกเสียงไม่คล่อง เพื่อเป็นการทบทวนการฝึกฟังและแยกเสียงด้วยตนเอง
- 1.6 ทุกครั้งก่อนเริ่มสอนการออกเสียงใหม่ครูควรให้นักเรียนทบทวนเสียงที่ได้ฝึกไปก่อนแล้วเสมอ

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาต่อไป

- 2.1 ควรมีการนำเอาวิธีการออกเสียงตามฐานกรณ์เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องในการออกเสียงพัฒนาเป็นรูปแบบของโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน
- 2.2 ควรมีการนำความรู้ทางภาษาศาสตร์เรื่องวิธีการออกเสียงตามฐานกรณ์มาประยุกต์ใช้ในการสอนการเขียนคำควบคู่ไปกับวิธีการออกเสียง